

Sygn. akt III CSK 206/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi: Sądu Rejonowego w Wejherowie, Sądu Rejonowego w Gdyni, Sądu Okręgowego w Gdańsku, Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Sądu Okręgowego w Słupsku, Sądu Okręgowego w Łodzi, Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Sądu Okręgowego w Poznaniu, Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, Sądu Okręgowego w Warszawie i Sądu Apelacyjnego w Warszawie

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 24 września 2014 r., sygn. akt I ACa 850/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, a ponadto przyznaje radcy prawnemu G. G. (K. w K.) od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset zł) z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za udzielenie powodowi z urzędu pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 września 2014 r. – w sprawie o zapłatę – Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 11 marca 2014 r.

Powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymagającego wyjaśnienia, „czy sąd ma prawo nie dopuścić dowodu z opinii biegłego oraz dowodu z przesłuchania stron, uznając z góry, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanego w sprawie, gdy właśnie wspomniane dowody mogłyby takie przesłanki, związek przyczynowy jak i szkodę wykazać”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżący wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Zagadnienie wskazane przez skarżącego nie występuje ani nie ma cech wymaganych przez art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłuchanie stron jest tzw. dowodem pomocniczym (posiłkowym). Funkcja oraz znaczenie tego środka zostało dostatecznie wyjaśnione w doktrynie i orzecznictwie, w związku z czym nie wymaga

kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego (np. wyrok z dnia 18 sierpnia 1982 r., I CR 258/82, nie publ., wyrok z dnia 16 października 1972 r., I PR 57/72, OSPiKA 1973, nr 5, poz. 96, orzeczenie z dnia 29 czerwca 1962 r., I CR 407/62, RPEiS 1964, nr 1, s. 388, orzeczenie z dnia 24 listopada 1960 r., 2 CR 607/59, Nowe Prawo 1961, nr 12, s. 1621).

Ponadto ustawodawca celowo użył w art. 278 § 1 k.p.c. sformułowania „może”, podkreślając swobodną władzę sądu w tym zakresie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.